

Rodičia, deti a cirkev

Ako členovia spoločnosti musia kresťanskí rodičia vzdelávať svoje deti a nesmú prenechať taký poplatok cirkvi alebo inej inštitúcii.

Rodičia, deti a cirkev

Úvod

Čo môžem urobiť, aby bolo moje dieťa v kostole? To je otázka, ktorú si kladie veľa kresťanských rodičov.

Tí, ktorí majú malé deti, chcú vzorce, ktoré by zabránili ich deťom zablúdiť z kostola, a tí, ktorí majú veľké deti, ktorí sa od cirkvi dištancovali, chcú, aby Boh urobil zázrak.

Čo robiť?

Syn veriaceho musí byť znovuzrodený

V prvom rade si musí každý kresťan uvedomiť, že ,deti z tela nie sú Božími deťmi'. Páči sa mi to? Nie je moje dieťa, ktoré sa narodilo v evanjelickom a / alebo protestantskom rodisku, Božím dieťaťom?

Teraz, ak by „syn veriaceho bol Božím synom“, museli by sme súhlasiť s tým, že všetci Abrahámovi potomkovia sú tiež Božími deťmi, ale to Biblia neučí.

Apoštol Pavol, ktorý písal kresťanom v Ríme, objasnil, že byť

potomkom tela Abraháma nie je to, čo zaručuje božské synovstvo. „Nie, že by chýbalo Božie slovo, pretože nie všetci, ktorí sú z Izraela, sú Izraeliti; Nie preto, že sú potomkami Abraháma, sú to všetky deti “(Rim 9: 6–7). „... nie sú to deti tela, ktoré sú Božími deťmi, ale deti zaslúbenia sa počítajú ako potomkovia“ (Rim. 9: 8). Teraz, ak deti Abrahámove nie sú Božími deťmi, tiež z toho vyplýva, že syn veriaceho nie je Božím dieťaťom.

Preto každý, kto chce dosiahnuť božské príbuzenstvo, musí mať rovnakú vieru, akú mal veriaci Abrahám, to znamená, že aby bol syn kresťana Božím dieťaťom, musí nevyhnutne veriť rovnako, ako otec veril v posolstvo evanjelia.

„Vedzte teda, že tí, ktorí veria, sú deťmi Abrahámovými.“
(Gal 3,7).

Iba tí, ktorí sú generovaní prostredníctvom neporušiteľného semena, ktorým je Božie slovo, sú Božími deťmi, to znamená, že deti kresťanov nie sú nevyhnutne Božími deťmi.

Cirkev je telom Kristovým

Po druhé, všetci kresťania si musia byť vedomí, že Kristovo telo, ktoré sa tiež nazýva cirkev, nemožno zamieňať s ľudskými inštitúciami, ako sú rodina a cirkev. Členstvo v ľudskej inštitúcii neznamena, že človek patrí do tela Kristovho, to znamená spaseného.

Zodpovednosť za vzdelávanie

Ako členovia spoločnosti musia kresťanskí rodičia vzdelávať svoje deti a nemali by ste prenechávať takýto poplatok cirkvi alebo inej inštitúcii. Túto úlohu majú výlučne a výlučne

rodičia. Ak chýbajú rodičia, mala by sa táto úloha preniesť na inú osobu, ktorá túto úlohu zohráva: prarodičia, strýkovia alebo v krajnom prípade inštitúcia zriadená spoločnosťou (detský domov).

Prečo nemožno delegovať misiu na výchovu detí? Pretože v rámci normálu sú rodičia ľudia, ktorí majú najlepšiu a najväčšiu dôveru v prvých rokoch života jednotlivca. Na základe tohto vzťahu dôvery sa z rodinnej inštitúcie stáva laboratórium, v ktorom sa vykonávajú všetky testy na získanie zodpovedného občana.

V rámci rodiny sa človek dozvie, čo je autorita a zodpovednosť. Medziludské vzťahy sa učia a rozvíjajú v rámci rodiny, napríklad bratstvo, priateľstvo, dôvera, rešpekt, náklonnosť atď.

Keďže rodičia majú najlepší a najdôverčivejší vzťah, sú tiež tými najlepšimi, ktorí môžu počas výchovno-vzdelávacieho procesu deťom predstaviť Kristovo evanjelium. Preto je prospešné, aby rodičia nedávali svojim deťom mstivého a zlomyseľného Boha. Frázy ako: „- Nerob to, pretože ockovi sa to nepáči! Alebo, – ak to urobíš, Boh potrestá!“, Neodráža pravdivosť evanjelia a spôsobuje dieťaťu obrovské škody.

Vzťah, ktorý vytvára evanjelium medzi Bohom a ľuďmi, sa riadi dôverou a vernosťou. Je možné dôverovať niekomu, kto je zlomyseľný a pomstivý? Nie! Ako je možné, aby mladý muž dôveroval Bohu, ak sa to, čo mu bolo predložené, nezhoduje s pravdou evanjelia?

Rodičia musia svojim deťom preukázať, že niektoré spôsoby správania nie sú tolerované, pretože otec a matka nesúhlasia. Že otec a matka takéto postoje skutočne zakazujú. Že takéto správanie je škodlivé a celá spoločnosť tiež nesúhlasí.

Nedávajte svojmu dieťaťu pohoršeného, □□nervózneho Boha, ktorý je pripravený vás potrestať za akékoľvek zneužitie úradnej moci. Takéto správanie rodičov jasne ukazuje, že sa ako

pedagóg vyhýba svojej zodpovednosti.

Výchova detí vytváraním vzťahu strachu, mať Boha, cirkev, farára, kňaza, diabla, peklo, políciu, voly čiernej tváre atď. Ako katov alebo za trest, nakoniec vyprodukuje mužov, ktorí to nerobia rešpektovať inštitúcie a opovrhovať tými, ktorí vykonávajú autoritu. Tento typ vzdelávania vytvára strach namiesto rešpektu, pretože vzťah dôvery nie je ustanovený. Keď strach pominie, už nie je dôvod podriaďovať sa.

Rodičia, ktorí takto konajú pri vzdelávaní svojich detí, majú svoj podiel viny na zavádzaní svojich detí. Svoj podiel na tom má aj cirkev, pretože nestanovila rodičov ako jediných a legitímnych zodpovedných za vzdelávanie svojich detí. Vinný je aj štát, ktorý sa ujíma úlohy pedagóga, keď je v skutočnosti iba prostriedkom na prenos vedomostí.

Ak v rodine nie sú vymedzené základy vzdelávania a ak sa takéto koncepcie uplatnia a nebudú mať skúsenosti v rodinných vzťahoch, bude akákoľvek iná ľudská inštitúcia, napríklad cirkev a štát, odsúdená na neúspech.

Mnoho rodičov sa venuje práci, štúdiu a cirkvi, napriek tomu neinvestujú čas do vzdelávania svojich detí. Vzdelávanie detí prebieha na plný úväzok a nie je zdravé tento čas zanedbávať.

Kedy začať vzdelávať?

Starosť o deti sa zvyčajne objavuje, až keď majú kresťanskí rodičia pocit, že sa ich deti dištancujú od cirkevnej inštitúcie. Strašné odvolania proti nátlaku a nátlaku, ktoré nútia deti chodiť do kostola. Takýto prístup je ešte viac mylný, ako keby ste dieťa nepoučili v pravý čas.

Tieto otázky niektorých kresťanských rodičov zaskočia, pretože nevedia, aká je ich úloha ako člena spoločnosti a aké sú ich poslanie ako vyslanca evanjelia. Kresťanskí rodičia nemôžu

kombinovať tieto dve funkcie.

Kresťanskí rodičia majú dve veľmi odlišné poslania:

- a) vzdelávať svoje deti, aby boli členmi spoločnosti, a;
- b) ohlasovať deťom úžasné zaslúbenia evanjelia, aby sa nikdy nezchýlili od viery.

Tieto misie sa musia uskutočňovať od útleho detstva, pričom je potrebné dbať na to, aby sa súčasne zaoberali výchovou a vzdelávaním občana, pričom by sa nemalo zanedbávať učenie slova pravdy, zdôrazňovať Božiu lásku a vernosť.

Od mladého veku sa musí dieťa učiť rešpektovať autoritu a dieťa sa bude podrobovať autorite prostredníctvom rodičov. Prostredníctvom súrodencov, starých rodičov a strýkov sa dieťa naučí úcte a priateľstvu. Rovnako ako priatelia, učitelia, susedia a cudzinci sa dieťa bude učiť vzťahy so svetom.

A čo evanjelium? Čo odporúča Biblia? V 5. Mojžišovej čítame toto: „A budeš ich učiť svoje deti a hovoriť o nich, keď budeš sedieť vo svojom dome a kráčať po ceste, ľahnúť si a vstať“ (Dt 6,7). O spôsobe života musí byť dieťa neustále poučené, to znamená doma, cestou, pred spaním a pri vstávaní.

Za poučenie o posvätných „listoch“ zodpovedajú rodičia! Delegovanie takejto funkcie na učiteľa nedeľnej školy Písmo neodporúča, navyše obmedzuje vyučovanie o Kristovi na jedenkrát týždenne, na dobu iba jednej hodiny. Úplne odlišné od toho, čo odporúča Písmo: každodenné vyučovanie.

Deti a spoločnosť

Rodičia musia pomôcť deťom pochopiť, že každý vďačí za poslušnosť rodičom a spoločnosti. Dnešné odovzdanie rodičom je esej a učňovské vzdelávanie, ktoré bude vyžadovať spoločnosť v

škole aj v práci.

Po poučení, aj keď mladý človek nebude chcieť nasledovať Kristovo evanjelium, bude mať občana oddaného určitým spoločenským hodnotám.

Jedným z relevantných problémov dnešného vzdelávania detí kresťanov je zmiešanie rodinnej výchovy s cirkvou. Delegovanie zodpovednosti za odovzdávanie sociokultúrnych hodnôt cirkvi je veľkou chybou. Keď mladý človek vyrastie a je sklamaný z určitých ľudí v inštitúcii, nakoniec sa vzdaluje členstvu v komunite, ktorú navštevoval, a zároveň sa búri proti všetkým a všetkým druhom spoločenských hodnôt.

Keď si rodičia uvedomia, že negenerujú deti pre Boha, viac sa vzťahujú na vzdelávanie a evanjelizáciu detí. Rovnako nezúfajú, keď vidia, že ich výhonky nemajú náladu ísť do kostola. Nebudú sa cítiť vinní ani zodpovední za svoje deti, keď neriešia niektoré inštitucionálne problémy.

Je potrebné vychovávať deti učením Božieho slova, avšak nezabúdať na odovzdávanie a vštepovanie sociálnych hodnôt. Vzdelávanie zahŕňa konverzáciu, hru, pokarhanie, varovanie atď. Umožnite deťom zažiť všetky stupne života, od detstva, dospievania a mladosti.

Čo však robiť, keď deti zablúdia z kostola? Najprv je potrebné rozlišovať, či sa deti odklonili od evanjelia alebo sa vzdialili od konkrétnej inštitúcie.

Ignorovanie základných princípov evanjelia vedie rodičov k zámene toho, čo znamená byť Božím dieťaťom, s príslušnosťou k určitej cirkvi. Ak dieťa už nie je štamgastom v kostole, nemalo by byť označené za túlavé, alebo že kráča do pekla atď.

Ak človek vyznáva pravdu evanjelia, ako hovoria písmá, znamená to, že nie je zatúlaný, ale mal by byť upozornený iba na potrebu zhromažďovania sa. Možno bude potrebné, aby rodičia preskúmali, prečo ich deti opúšťajú zvyk stretávať sa s inými

kresťanmi.

Teraz, ak syn nevyznáva pravdu evanjelia a naďalej sa zhromažďuje zo zvyku, je jeho stav pred Bohom znepokojujúci. Čo vie o evanjeliu? Vyznáva vieru evanjelia? Ak je odpoveď negatívna, je potrebné ohlasovať pravdu evanjelia, aby veril a bol spasený, a to nielen návštevníkom kostola.